

El piano | Andrea Jofre | Actualitzat el 31/05/2017 a les 10:44

Unravel

Potser sí que n'estava, de trista, però els planetes giren, la vida passa

Foto: Garry Knight

A l'autobús, amb els auriculars posats, em vaig adonar que estava trista. Molt. No havia passat res d'especial més enllà dels fantasmes habituals i les ombres que es carreguen soles a la motxilla cada matí. Estava feta pols, trencada per dins, tornant cap a casa amb el pes d'un parell de vuitmils al pit i una ombra tot al voltant. No havia passat res d'especial però havia estat escoltant *aquella* música tot el dia. De totes les cançons, discos, peces, de tot un catàleg immens de bandes sonores possibles havia escollit inconscientment les que em feien allò, aquella gota xinesa caient-me dins les orelles. Acords menors, fosc, desamors i tristesa. ?Què collons et passa??

Vaig intentar desentrellar el que em va semblar una cinta de Möbius, tant sense principi ni final. Unes lletres, unes notes, m'havien portat fins allà agafades de la mà de records, de lliures i no tan lliures associacions amb moments i noms propis? O era que presa d'un estat d'ànim m'havia procurat un acompanyament, un fil musical per poder estar trista en una bombolla densa, opaca? L'ou o la gallina?

Potser sí que n'estava, de trista, però els planetes giren, la vida passa i no sempre pots seure al

sofà abraçada a una tassa de te mirant com plou per la finestra mentre plores magdalènicament; el món no s'atura, no em recordo mai de comprar te i ploure, plou més aviat poc. Aquell dia l'anar fent, el tal dia farà un any, els pedaços i sargits acumulats van decidir que prou, que ?potser que t'hi posis?. Un forn amb la funció de piròlisi engegada, una catarsi, que diuen.

Totes les indecisions, mals records, persones perdudes, pors, les coses que havien pogut ser, les coses que no havien d'haver sigut mai, tots els pesos i buits del món bategant embolicats en una llista inconscient de música, en una hòstia amb la mà plana. La meva mà a la meva galta.

En una mena de cerimònia -no sé fins a quin punt ridícula, tant se val- vaig voler triar el final de tot allò, l'aixecar-me de la merda on m'havia estat rebotant sense saber-ho, l'epíleg.

Clic.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=WgBbJKiRxmc>
@drudibuixa (<https://twitter.com/drudibuixa>)